

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2024 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: stażysta Małgorzata Walus

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2024 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **R. P.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. przyznaje na rzecz ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora - W. K. - wynagrodzenie w kwocie 108 (stu ośmiu) złotych.

Sędzia Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

W dniu 9 czerwca 2020 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, którym żądała zasądzenia od R. P.:

- kwoty 619,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- kwoty 156,67 zł bez odsetek,
- zwrotu kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, że B. (...) Spółka (...) z siedzibą w R., działająca w Polsce w ramach oddziału zagranicznego przedsiębiorcy pod firmą (...) oddział w Polsce z siedzibą w W., prowadzi działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej B. (...) zawiera umowy ubezpieczenia. B. (...) zawarła z powódką w dniu 30 września 2014 r. umowę o współpracy, na podstawie której B. (...) zobowiązała się m. in. do dokonywania przelewu wierzytelności przysługujących jej względem ubezpieczających zobowiązanych do zapłaty raty składki wynikającej z umowy ubezpieczenia na rzecz powódki. W wyniku przelewu wierzytelności dochodzonej niniejszym pozvem, powódka nabyła legitymację czynną do występowania w postępowaniu sądowym.

Strona powodowa wskazała dalej, że B. (...) oraz stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia nr (...) zawarta w dniu 24 listopada 2016 r. Strona pozwana, w związku z zawarciem umowy ubezpieczenia z opcją rozłożenia płatności składki ubezpieczeniowej na comiesięczne raty w kwocie 154,49 zł, została poinformowana o przelewie wierzytelności o

zapłatę składki na rzecz powodowej spółki (...) sp. z o.o. Strona pozwana zobowiązała się spłacić wszelkie kwoty z tytułu zapłaty składek ubezpieczeniowych wynikających z ubezpieczenia potwierdzonego ww. polisą zgodnie z przekazanym jej harmonogramem ratalnej zapłaty składki, na rachunek bankowy powoda. Termin płatności pierwszej raty został oznaczony na dzień 14 grudnia 2016 roku. Strona pozwana nie wywiązała się z postanowień umownych i nie spłaciła należności w ustalonym terminie.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, umorzył postępowanie (ówczesna sygn. akt VI Nc-e 880397/20).

Powód, stosownie do treści przepisu art. 505³³ § 2 k.p.c., w dniu 6 października 2020 r. tj. w terminie trzech miesięcy od dnia wydania postanowienia o umorzeniu postępowania, ponownie wniósł pozew o to samo roszczenie przeciwko stronie pozwanej.

W dniu 2 lutego 2021 r. Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie powoda w całości (ówczesna sygn. akt III Nc 1745/20).

Zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2023 r. ustanowiono dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora celem zastępowania nieobecnego w toczącym się postępowaniu.

Kurator pozwanego złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w dniu 24 sierpnia 2023 r., w którym to wniósł o oddalenie powództwa w całości i przyznanie kuratorowi wynagrodzenia według norm przepisanych w wysokości 100% stawki. W uzasadnieniu sprzeciwu kurator wskazał, że żądanie pozwu jest niewykazane co do zasady jak i co do wysokości. Umowa z dnia 24 listopada 2016 r. została zawarta z (...) Company spółką europejską oddział w Polsce – ubezpieczycielem. Za ubezpieczyciela miał działać agent M. B.. Brak jest jednak dowodu związania M. B. z ww. ubezpieczycielem umową agencyjną. Brak możliwości ustalenia należytego umocowania agenta skutkuje nieważnością zawartej umowy. Nadto kurator podniósł, że składka ubezpieczeniowa miała być płatna w ratach a powód nie wykazał, czy i których rat pozwany nie zapłacił, co uniemożliwia ustalenie nie tylko podstawy faktycznej żądania, ale i nie pozwala wykluczyć przedawnienia roszczeń powoda, tak dla terminu płatności poszczególnych składek, jak i dlatego, że brak płatności którejkolwiek z nich skutkowało wymagalnością wszystkich. Niewyjaśnione jest również, jak powód wyliczył dochodzoną pozewem kwotę, skoro 619,63 zł nie jest jakąkolwiek wielokrotnością rat składki, które wynoszą po 154,49 zł. Kurator zarzucił nadto, że powód nie jest ubezpieczycielem, z którym pozwany zawarł umowę. Jakkolwiek umowa przewiduje zapłatę na rachunek powoda, to jest to jedynie sposób wykonania zobowiązania. Nie skutkuje to nabyciem legitymacji czynnej przez powoda. Powód powołuje się na umowę przelewu wierzytelności, ale umowa ubezpieczenia wskazuje, że przelew wierzytelności dopiero nastąpi, a brak jest dowodu, aby faktycznie ubezpieczyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności.

Powódka w piśmie przygotowawczym z dnia 5 października 2023 r. jak i w piśmie procesowym z dnia 25 marca 2024 r. podtrzymała w całości żądanie wyrażone w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2014 r. pomiędzy (...) Company SE z siedzibą w R., wpisaną do Rejestru Przedsiębiorców Republiki Łotewskiej, działającą w Polsce w ramach oddziału zagranicznego przedsiębiorcy pod firmą (...) europejska Oddział w Polsce z siedzibą w W. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarta została umowa, określająca warunki, na jakich (...) będzie dokonywać przelewu na rzecz B. wierzytelności przysługujących (...) względem Ubezpieczających z tytułu zobowiązania do zapłaty składki za nabyte na raty od (...). Przedmiot umowy obejmował również:

- określenie zasad (...) z Systemem (...) i (...) we wsparciu procesu nabywania przez B. wierzytelności od (...);

- określenie zasad współpracy marketingowej Stron, mającej na celu zwiększenie sprzedaży ubezpieczeń oferowanych przez (...), jak również zwiększenie portfela klientów B.;

- określenie zasad, na jakich (...) będzie uczestniczyło w procesie przelewu na rzecz B. wierzytelności przysługujących (...) względem Ubezpieczających.

W przedmiotowej umowie zdefiniowano umowę przelewu jako umowę przelewu wierzytelności przysługującej (...) względem Ubezpieczającego z tytułu zobowiązania do zapłaty składki za ubezpieczenie nabyte od (...) na raty, zawartą pomiędzy (...) jako wierzycielem a B. jako nabywcą wierzytelności, dochodzącą do skutku z chwilą zawarcia przez (...) z Ubezpieczającym umowy ubezpieczenia z opcją zapłaty składki na raty, na warunkach określonych w umowie, potwierdzoną następnie zawarciem przez strony, w formie pisemnej, umowy potwierdzającej przelew wierzytelności, zgodnie ze wzorem stanowiącym załącznik nr 5 do umowy.

Dowód:

- umowa o współpracy nr PL2_ (...)07-12-2014-21 k. 18-20.

W dniu 24 listopada 2016 r. R. P. zawarł umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz następstw nieszczęśliwych wypadków z (...) Company SE Spółka (...) Oddział w Polsce (nr polisy (...)). Jako przedstawiciel ubezpieczyciela działał agent ubezpieczeniowy M. B..

Umowa została zawarta na okres od 24 listopada 2016 roku do 23 listopada 2017 r. Łączna składka opiewała na kwotę 1.699,39 zł. Płatność składki nastąpić miała jednorazowo lub w 11 ratach po 154,49 zł.

Dowód:

- polisa nr (...) k. 14, k. 16.

R. P. rozłożył płatność wynikającą z polisy ubezpieczeniowej (nr (...)) na raty – 11 rat po 154,49 złotych. Jednocześnie przyjął do wiadomości, że w związku z wyrażeniem woli zawarcia z (...) umowy ubezpieczenia z opcją rozłożenia płatności składki ubezpieczeniowej na raty, (...) przeleje wierzytelność o zapłatę składki na rzecz spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Dowód:

- formularz obsługi rat k. 14 verte.

R. P. wyraził zgodę na uruchomienie polecenia zapłaty z rachunku bankowego o numerze (...), wskazując swój identyfikator: (...).

Dowód:

- zgoda na uruchomienie polecenia zapłaty k. 15.

W dniu 2 grudnia 2016 r. zlecono płatność za ubezpieczenie w kwocie 1359,51 zł zgonie z umową s. (...) o numerze (...).

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 17.

W dniu 17 marca 2017 r. (...) Sp. z o.o. wezwała R. P. do zapłaty zaległej należności, która na dzień sporządzenia pisma wynosiła 309,94 zł. W wezwaniu do zapłaty wskazano, że zadłużenie to składa się z następujących kwot:

- 308,98 zł – suma zaległych rat składki ubezpieczeniowej;

- 0,96 zł – odsetki ustawowe od kwoty wskazanej powyżej.

Poinformowano także, że należności te, zgodnie z umową przelewu wierzytelności, (...) dawniej (...) Company SE - przeniosła na rzecz (...) Sp. z o.o.

Dowód:

- monit o stanie zadłużenia wraz z wezwaniem do zapłaty k. 12.

Pismem z dnia 23 października 2017 r. wezwano R. P. do zapłaty kwoty 1427,81 zł, składającej się z:

- sumy zaległych rat składki ubezpieczeniowej – 1390,41 zł,

- odsetek ustawowych od kwoty wskazanej powyżej – 37,40 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 13.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powódka wywodzi roszczenie z umowy ubezpieczenia z dnia 24 listopada 2016 roku, zawartej pomiędzy pozwanym R. P. a ubezpieczycielem B. (...), z którym to ubezpieczycielem powódka zawarła w dniu 30 września 2014 r. umowę o współpracy, na podstawie której B. (...) zobowiązała się m. in. do dokonywania przelewu wierzytelności przysługujących jej względem ubezpieczających zobowiązanych do zapłaty raty składki wynikającej z umowy ubezpieczenia na rzecz powódki. Zdaniem strony powodowej w wyniku przelewu wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem, powódka nabyła legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Jak stanowi art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Stosownie do treści art. 26 ustawy umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się na okres 12 miesięcy.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej wskazując, że powódka nie jest spółką, z którą pozwany zawarł umowę. Jakkolwiek umowa przewiduje zapłatę na rachunek powoda, to jest to jedynie sposób wykonania zobowiązania i nie skutkuje to nabyciem legitymacji czynnej przez powoda. Nadto strona pozwana podniosła zarzut niewykazania dochodzonego roszczenia co do zasady i wysokości.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powodowej.

Legitymacja procesowa to uprawnienie określonego podmiotu do występowania z roszczeniem przeciwko innemu podmiotowi, które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony, bądź w ustawie. Tylko przepis prawa materialnego, stanowiącego podstawę interesu prawnego, stwarza dla określonego podmiotu legitymację procesową strony. Strona jest zatem pojęciem materialnoprawnym, a nie procesowym, a przeto o tym czy dany podmiot jest stroną postępowania cywilnego, tj., czy ma uprawnienie do wystąpienia z roszczeniem, przesądzają przepisy prawa materialnego, mające zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym, nie zaś przepisy

procesowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 323/09). W procesie w charakterze stron mogą zatem występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu. W każdym procesie sąd powinien przede wszystkim rozstrzygnąć, czy strony procesowe są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego. Ustalenie braku tej zgodności jest stwierdzeniem braku legitymacji procesowej po stronie powoda lub pozwanego, prowadzącym do oddalenia powództwa.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Treścią umowy przelewu wierzytelności jest przeniesienie przez wierzyciela swojej wierzytelności na osobę trzecią, a skutkiem tej umowy jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę wierzytelności. Sam stosunek zobowiązaniowy zmianie nie ulega, a w szczególności nie tworzy w jego miejsce odrębnej, nowej wierzytelności w stosunku do dłużnika. Przelew wywołuje bezpośrednie skutki wobec dłużnika, po stronie którego powstaje obowiązek świadczenia w stosunku do nabywcy wierzytelności. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu wierzytelności jest zindywidualizowanie wierzytelności.

W ocenie Sądu zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej okazał się trafny.

Zgodnie z treścią umowy o współpracy z dnia 30 września 2014 r. (pkt 2.3.) poprzez umowę przelewu należy rozumieć umowę przelewu wierzytelności przysługującej (...) względem Ubezpieczającego z tytułu zobowiązania do zapłaty składki za ubezpieczenie nabyte od (...) na raty, zawartą pomiędzy (...) jako wierzycielem a B. jako nabywcą wierzytelności, dochodzącą do skutku z chwilą zawarcia przez (...) z Ubezpieczającym umowy ubezpieczenia z opcją zapłaty składki na raty, na warunkach określonych w umowie, **potwierdzoną następnie zawarciem przez strony, w formie pisemnej, umowy potwierdzającej przelew wierzytelności, zgodnie ze wzorem stanowiącym załącznik nr 5 do umowy.** W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała faktu dokonania przelewu wierzytelności przysługującej względem pozwanego, albowiem nie przedstawiła załącznika nr 5 do umowy, z którego wynikałoby, że przelew tej konkretnej wierzytelności rzeczywiście nastąpił. W ocenie Sądu za niewystarczające do wykazania istnienia czynnej legitymacji procesowej uznać należy cytowane wyżej postanowienie umowy o współpracy, albowiem ma ono charakter zbyt ogólny i w żaden sposób nie konkretyzuje wierzytelności mającej być przedmiotem przelewu. Natomiast z pozostałych dokumentów wynika jedynie, że (...) przeleje wierzytelność o zapłatę składki na rzecz spółki pod firmą (...), co nie jest równoznaczne z tym, że faktycznie doszło do przelewu wierzytelności pomiędzy tymi podmiotami. Strona powodowa, jako inicjująca proces, ma zasadniczy wpływ na określenie zakresu kognicji sądu, przedstawiając okoliczności faktyczne, na których opiera swoje roszczenia, a także dowody na ich poparcie. Jeżeli strona ta dopuszcza się zaniedbań w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej oferując np. niepełny materiał dowodowy, musi liczyć się z tym, że jej roszczenie nie zostanie uwzględnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2013 roku, sygn. akt V CSK 329/12, Legalis 753911, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15 października 2015 roku, sygn. akt I ACA 492/15, Legalis 1359131). W ocenie Sądu naprowadzone przez stronę powodową dowody nie są wystarczające dla wykazania skuteczności dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Wskazać należy, że w procesie w charakterze stron mogą występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu. W każdym procesie sąd powinien przede wszystkim rozstrzygnąć, czy strony procesowe są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 12 grudnia 2012 r. (sygn. akt III CZP 83/12, Legalis 549473) legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa nie zespalają się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa.

Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Na podstawie art. 6 k.c. powódka, reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego, winna wykazać nie tylko istnienie wierzytelności wobec strony pozwanej i jej wysokość, ale przede wszystkim posiadanie legitymacji procesowej czynnej do wystąpienia z roszczeniem zapłaty wobec tejże strony pozwanej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła, że nabyła wierzytelność wobec pozwanego R. P., wynikającą z umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...).

Już tylko to stanowiło podstawę do oddalenia powództwa. Nawet jednak, gdyby przyjąć, że strona powodowa wykazała legitymację procesową czynną, to powództwo i tak podlegało oddaleniu, albowiem roszczenie nie zostało udowodnione również co do zasady jak i co do wysokości.

W związku z powyższym wskazać należy, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Spoczywający na pozwanym obowiązek dowiedzenia okoliczności wskazujących na wygaśnięcie zobowiązania nie może wyprzedzać ciężarowego na powódzie obowiązku udowodnienia powództwa. Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). To strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności – nie została przez jej przeciwnika procesowego uiszczona.

W niniejszym procesie powódka winna była udowodnić, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., że strony zawarły umowę ubezpieczenia, z której wywodzi dochodzone roszczenie. Co prawda przedłożono kopię polisy ubezpieczeniowej o numerze (...) (k. 14), lecz strona powodowa w pismach procesowych wskazuje, że roszczenie wynika z polisy o numerze (...), który to numer w ogóle nie widnieje na załączonej do pozwu polisie. Numer (...) widnieje jedynie na k. 15 (zgoda na uruchomienie polecenia zapłaty) jako identyfikator (...) i zdaniem Sądu z numerem tym może być powiązane wiele innych umów – niekoniecznie ta, której kopię polisy przedłożyła do akt strona powodowa.

Ponadto strona powodowa nie odniosła się do argumentacji kuratora pozwanego w przedmiocie braku umocowania agenta ubezpieczeniowego do zawarcia umowy o nr (...). W piśmie przygotowawczym z dnia 5 października 2023 r. wyjaśniono umocowanie pracowników (...) Sp. z o.o. w ramach wezwań do zapłaty, lecz w żaden sposób nie odniesiono się zarzutu nieważności umowy z uwagi na brak umocowania agenta do działania na rzecz zakładu ubezpieczeniowego.

Nie przedłożono również umowy agencyjnej ani żadnego innego dokumentu, z którego wynikałoby umocowanie M. B. do zawierania umów ubezpieczenia w imieniu (...) Company SE. Stosownie do treści art. 103 § 1 kc jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Przy czym powodowa spółka nie jest stroną umowy ubezpieczenia, zatem sam fakt wniesienia pozwu nie może stanowić potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia. Podkreślić przy tym należy, że stan bezskuteczności zawieszony, jak określa się sankcję wynikającą z naruszenia art. 103 § 1 k.c., trwa dopóty, dopóki osoba będąca rzekomym mocodawcą nie potwierdzi umowy, wyrażając w ten sposób zgodę na związanie nią jako stroną; kończy się on również z chwilą odmowy potwierdzenia, a jeżeli druga strona wyznaczyła rzekomemu mocodawcy termin do potwierdzenia - z chwilą bezskutecznego upływu tego terminu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 listopada 2022 r.

VII AGa 196/19).

Powódka winna także wskazać, których rat składki ubezpieczeniowej nie uiszczył pozwany R. P. oraz to, w jaki sposób zostały obliczone odsetki, w szczególności, że dochodzona przez powódkę kwota roszczenia głównego jest nieoczywista i nie stanowi wielokrotności kwoty 154,49 zł, na którą to opiewała rata składki ubezpieczeniowej. Należy przy tym zwrócić uwagę, że w wezwaniach do zapłaty z dnia 17 marca 2017 r. i z dnia 23 października 2017 r. również wskazano zupełnie odmienne od siebie kwoty bez wyjaśnienia, których rat dotyczy zaległość. Niejasności w zakresie wysokości roszczenia pogłębia potwierdzenie dokonania płatności za ubezpieczenie (k. 17), gdzie jako kwotę płatności wskazano kwotę 1.359,51 zł, która nie odpowiada kwocie całości składki do zapłaty wynikającej z polisy nr (...), wynoszącej kwotę 1.623,79 zł ani też sumie 11 rat po 154,49 zł, która wynosi 1.699,39 zł.

Strona powodowa, mimo podniesionych w tym zakresie przez kuratora pozwanego zarzutów, nie przedstawiła sposobu wyliczenia wysokości żądanej kwoty, nie wskazała, których rat pozwany nie zapłacił ani nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych, mogących umożliwić Sądowi weryfikację dokonanych obliczeń, w tym obliczeń w zakresie żądania odsetkowego. Nie jest również jasne, dlaczego strona powodowa wskazuje datę wymagalności roszczenia głównego na dzień 1 lutego 2018 r., skoro w polisie oznaczono terminy płatności poszczególnych rat składki, przy czym ostatnia składka płatna miała być do dnia 14 października 2017 r.

W procesie cywilnym obowiązkiem powoda jest udowodnienie nie tylko zasady, ale i wysokości dochodzonego roszczenia, czemu w niniejszej sprawie strona powodowa nie sprostała.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i wydruków przedłożonych przez stronę powodową, których istnienie i treść Sąd uznał za wiarygodne. Pozwalały one jednak jedynie na poczynienie ustaleń, iż zostały one wytworzone oraz ustaleń co do uwidocznionej w nich treści. Czy innym jest jednak istnienie i treść dowodu z dokumentu lub wydruku, a czym innym moc dowodowa takiego środka dowodowego. Dowody przedłożone przez powoda nie były zaś wystarczające do wykazania zdarzeń, stanowiących podstawę faktyczną powództwa.

W punkcie II. wyroku przyznano na rzecz ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora wynagrodzenie w kwocie 108 złotych na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) w związku z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm). Kwota ta stanowi 40 % stawki minimalnej wynagrodzenia adwokata. Zgodnie z § 1 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej wysokość wynagrodzenia w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w kwocie wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej wskazanych stawek minimalnych, jeżeli uzasadnia to:

1) nakład pracy kuratora, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie;

2) wartość przedmiotu sporu;

3) stopień zawilosci sprawy.

W ocenie Sądu nie zachodzą w sprawie niniejszej przesłanki do podwyższenia wynagrodzenia kuratora, albowiem nakład pracy kuratora nie był znaczny, wartość przedmiotu sporu niska, a sprawa nie miała zawilego charakteru.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Sędzia Małgorzata Janik - Białek